

POSTANOWIENIE

31 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

na posiedzeniu niejawnym 31 lipca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.G. i B.G.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 6 grudnia 2023 r., I ACa 1957/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów K.G. i B.G. łącznie kwotę 25 070,61 zł oraz kwotę 68 600,48 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 20 070,61 zł od dnia 5 listopada 2021 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 68 600,48 CHF od dnia 5 listopada 2021 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach procesu.

Wyrokiem z 6 grudnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego od tego rozstrzygnięcia i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwanego.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jego zdaniem, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w związku z naruszeniem art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c. Sądy obu instancji nie uwzględniły bowiem, że wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie nie jest adekwatna dla świadczenia w walucie CHF. Nie było zatem podstaw do naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w wysokości określonej w art. 481 § 2 k.c. dla świadczeń innych niż świadczenia pieniężne wyrażone w walucie krajowej (PLN).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wniesli o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą usuwanie błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, niepubl. i z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl. i przywołane tam orzecznictwo).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – w zakresie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - nie pozwala przyjąć, by skarga była – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Wbrew stanowisku skarżącego w przypadku dochodzenia przez konsumenta zwrotu świadczeń spełnionych w wykonaniu nieważnej umowy w CHF zastosowanie ma polskie prawo materialne, a zatem art. 481 k.c., który nie różnicuje ustawowych odsetek za opóźnienie w zależności od waluty, w jakiej została zasądzona należność główna (*zasada lege non distinguente*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym odsetki ustawowe za opóźnienie mogą być zasądzane również od świadczeń wyrażonych w walucie obcej, co pozostaje w zgodzie z zasadą *accessorium sequitur principale* (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2025 r., I CSK 126/24). Stanowisko to zostało potwierdzone m.in. w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego z 12 czerwca 1981 r., V PZP 3/81 (OSNC 1982, nr 7, poz. 92). W konsekwencji nie dokonanie przez Sądy *meriti* redukcji stopy odsetkowej w sposób

oczekiwany przez skarżącego, czy nie zastosowanie stopy odsetkowej obowiązującej w kraju pochodzenia waluty obcej (CHF), nie świadczy o oczywistej zasadności skargi (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lipca 2025 r., I CSK 964/25).

Ponadto, w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „TSUE”) wskazuje się, że w razie stwierdzenia nieważności umowy kredytowej zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem konsument jest uprawniony do domagania się od przedsiębiorcy zwrotu świadczeń przez siebie spełnionych w wykonaniu tej umowy oraz odsetek za opóźnienie od momentu upływu terminu nałożonego na danego przedsiębiorcę do wykonania tego zobowiązania, po tym jak przedsiębiorca ten otrzyma wezwanie do zwrotu tego świadczenia (zob. wyrok z 14 grudnia 2023 r., C-28/22). Powstanie stanu wymagalności tego świadczenia oraz stanu opóźnienia w realizacji tego roszczenia przez zobowiązanego, nie jest uzależnione od stanowiska konsumenta co do braku jego zgody na dalsze obowiązywanie umowy zawierającej klauzule abuzywne (zob. wyrok TSUE z 7 grudnia 2023 r., C 140/22).

W konsekwencji argumentacja przytoczona we wniosku nie wykazuje tezy, że zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję kardynalnych błędów w zakresie stosowania prawa materialnego, których efektem jest orzeczenie oczywiście wadliwe.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 3, art. 98 § 1¹ k.p.c., art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i w zw. z art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst. jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935, ze zm.). Określając wysokość należnych powodom kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy nie uwzględnił opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw, do odpowiedzi na skargę nie dołączono bowiem dowodów ich uiszczenia (k. 436-445).

[A.T]

[SOP]